

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

นาฏศิลป์เป็นศิลปะแขนงหนึ่ง ที่สืบทอดมาจากบรรพบุรุษ เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ที่แสดงความเป็นเอกลักษณ์และยังเป็นศิลปะที่ให้ความบันเทิงใจด้วยการร้องรำทำเพลง ที่มีลักษณะอ่อนช้อยงดงาม เป็นศาสตร์ของชาติสาขาหนึ่งที่มีการรักษาสืบเนื่องมาแต่โบราณ ซึ่งมีชีวิตจิตใจของคนไทย บรรลุอยู่อย่างสมบูรณ์ นาฏศิลป์จึงมีความสำคัญต่อคนไทยจากอดีตมาจนถึงปัจจุบัน และประเทศไทยได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่มีเอกราชมาช้านาน มีศิลปวัฒนธรรมที่บ่งบอกถึงความเป็นเอกลักษณ์ของชาติ จนเป็นที่ชื่นชอบของนานาชาติ ที่ได้พบเห็นความงดงามในศิลปวัฒนธรรมไทย ถึงแม้ว่า ในสังคมไทยปัจจุบัน กำลังได้รับอิทธิพลทางด้านวัฒนธรรมจากต่างชาติ อันหลากหลาย ที่กำลังหลั่งไหลเข้ามา มีบทบาทในสังคมไทยก็ตาม แต่สิ่งหนึ่งที่คนไทยยังสามารถอนุรักษ์และสืบทอดได้มาอยู่ทุกวันนี้ก็คือ “นาฏศิลป์” อันเป็นศิลปะประจำชาติที่คนไทยทุกคนควรช่วยกันรักษาและให้การสนับสนุน เพื่อให้ศิลปะแขนงนี้คงอยู่สืบไป (สุมิตร เทพวงษ์, 2547 น. 32) ปัจจุบันนาฏศิลป์นอกจากจะอนุรักษ์ของเดิมแล้ว ยังมีการพัฒนานาฏศิลป์ในรูปแบบต่าง ๆ เกิดขึ้นมากมาย ซึ่งรูปแบบและการแสดงในแต่ละชุดได้บูรณาการ ระหว่างภูมิปัญญาท้องถิ่นภูมิปัญญาไทยและภูมิปัญญาสากลอย่างเหมาะสมและสร้างสรรค์ ส่งผลให้เกิดนาฏศิลป์หลากหลายสาขาขึ้น

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กล่าวถึงการจัดการกระบวนการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ โดยมุ่งส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้เรียนเป็นผู้แสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ให้รู้จักแสวงหาความรู้และประสบการณ์ จากแหล่งเรียนรู้ ห้องสมุด และอินเทอร์เน็ต เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้อย่างเพียงพอ และเกิดการเรียนรู้อย่างหลากหลายและสร้างสรรค์ ทั้งในห้องเรียน นอกห้องเรียนและนอกสถานศึกษา เช่น ในชุมชนใกล้ ๆ บริเวณสถานศึกษา ตลาด วัดหรือสถานที่สำคัญ ๆ ในชุมชน นอกจากนี้ยังมุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนทุกคนได้เรียนรู้ สามารถคิดอย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิวิจารณ์ แก้ปัญหาและทำสิ่งที่แตกต่างและแปลกใหม่ให้ดีขึ้น (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2548, น. 16)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะเป็นกลุ่มสาระที่ช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชมความงาม มีสุนทรียภาพ ความมีคุณค่าซึ่งส่งผลต่อคุณภาพชีวิตมนุษย์ กิจกรรมทางศิลปะช่วยพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคมตลอดจนการ

นำไปสู่การพัฒนาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงออกอย่างอิสระ มีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบนาฏศิลป์ แสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ ใช้ศัพท์เบื้องต้นนาฏศิลป์ วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจักษ์คุณค่านาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึกความคิดอย่างอิสระ สร้างสรรค์การเคลื่อนไหวในรูปแบบต่าง ๆ สามารถนำความรู้ที่ได้มาประยุกต์ใช้นาฏศิลป์ในชีวิตประจำวันเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์กับประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมเห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และสากลอันเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพได้ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรแกน กลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ซึ่งมีผลต่อคุณภาพชีวิตมนุษย์ กิจกรรมทางศิลปะช่วยพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม ตลอดจนการนำไปสู่การพัฒนาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง อันเป็นพื้นฐาน ในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพได้ (กรมวิชาการ, 2551, น. 1)

โรงเรียนสารคามพิทยาคม ได้เปิดสอนในระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 26 ซึ่งจัดการศึกษาโดยยึดหลักสูตรแกนกลางเป็นหลัก ได้เล็งเห็นถึงคุณค่าของศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่น จึงได้ร่วมมือกับคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จัดทำหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ทั้ง 8 กลุ่มสาระขึ้น เพื่อตอบสนองความต้องการของชุมชนและสังคม โดยให้สาระนาฏศิลป์ มีเวลาเรียนเพียง 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และจัดกิจกรรมที่เน้นความสนใจ ความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถที่จะเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ตามศักยภาพ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด มีการประสานความร่วมมือกับบิดามารดา ผู้ปกครอง บุคคลในชุมชนรวมถึงภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านต่าง ๆ ให้มีส่วนร่วมในการจัดกระบวนการเรียนรู้ด้วยการ บูรณาการอย่างสร้างสรรค์ตามความเหมาะสม ทั้งในกลุ่มสาระและข้ามกลุ่มสาระการเรียนรู้ เพื่อเป็นการส่งเสริม อนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นให้คงอยู่สืบไป

ปัจจุบันการเรียนนาฏศิลป์และการปฏิบัติทางนาฏศิลป์ไม่ได้รับความสนใจจากนักเรียนมากนัก โดยเฉพาะความเข้าใจท่ารำของนาฏยศัพท์ ซึ่งผลต่อการนำไปสู่การปฏิบัติท่ารำอย่างถูกต้องและสวยงาม ทำให้ผู้เรียนปฏิบัติท่ารำไม่ได้ ผนวกกับอิทธิพลของวัฒนธรรมต่างชาติที่เข้ามาอย่างรวดเร็ว ทำให้นักเรียนได้รับวัฒนธรรมที่มีความสนุกสนานมีรูปแบบที่หลากหลาย ทำให้การเรียนรู้ทางนาฏศิลป์น้อยลง จากการตรวจสอบข้อมูลด้านการศึกษาจากฝ่ายวิชาการ โรงเรียนสารคามพิทยาคม ในปีที่ผ่านมา คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระนาฏศิลป์ พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 78.59 (ฝ่ายวิชาการ โรงเรียนสารคามพิทยาคม, 2559, น. 23) ซึ่งต่ำกว่าเป้าหมายที่ทางโรงเรียนได้กำหนดไว้ คือ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 จากการสำรวจข้อมูลเบื้องต้นโดยการสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการ

กับครูผู้สอนวิชานาฏศิลป์ของโรงเรียน พบว่า การจัดการเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์ส่วนมากที่ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจาก ยังไม่มีรูปแบบการเรียนการสอนที่สามารถส่งเสริมทักษะนาฏศิลป์ในการจัดกระบวนการเรียนการสอนโดยตรง และอีกประเด็นหนึ่งคือปัญหาความแตกต่างระหว่างบุคคล ซึ่งในการเรียนรู้ทำท่าแต่ละท่านั้น เป็นเรื่องง่ายสำหรับบางคนแต่เป็นเรื่องที่ยุ่งยากมากสำหรับคนที่ไม่มีทักษะด้านนี้เลย ทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย และไม่อยากเรียนวิชานาฏศิลป์ หากนักเรียนไม่สามารถปฏิบัติทักษะในขั้นเริ่มต้นได้นักเรียนจะไม่สามารถปฏิบัติทักษะในขั้นที่ยาก และซับซ้อนขึ้นไปได้ทำให้นักเรียนไม่สามารถปฏิบัติท่าทำได้ และไม่ผ่านการประเมินด้านทักษะปฏิบัติท่าท่า ส่งผลให้เป็นอุปสรรคต่อการส่งเสริมด้านการพัฒนาทักษะทางนาฏศิลป์ที่ยั่งยืน

ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาค้นคว้าวิธีการจัดการเรียนการสอนจากเอกสารงานวิจัย และตำราเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาทักษะปฏิบัติ พบว่า การจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ เป็นรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านทักษะพิสัยเพื่อช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนทางด้านการปฏิบัติ การกระทำหรือการแสดงออกต่าง ๆ ซึ่งจำเป็นต้องใช้หลักการวิธีการที่แตกต่างกันไป ผู้วิจัยจึงพิจารณาเลือกที่จะนำรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ (ทีศนา แคมมณี, 2552, น. 246 – 247) ซึ่งมี 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ คือ ให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ในภาพรวม โดยสาธิตให้ผู้เรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ 2) ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย คือ ผู้สอนแบ่งทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อย ๆ และสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปทีละส่วนอย่างช้า ๆ 3) ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย คือ ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิตหรือการแสดงแบบอย่างให้ดู 4) ขั้นให้เทคนิควิธีการ คือ ผู้สอนแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนนั้นทำงานได้ดีขึ้น 5) ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ คือ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้วจึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ ซึ่งรูปแบบการสอนตามแนวคิดของเดวีส์ เป็นการฝึกให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ได้ก่อนค่อยเชื่อมโยงต่อกันไปเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยแก้ไขปัญหาการปฏิบัติทักษะทางด้านนาฏศิลป์ของผู้เรียนให้ประสบผลสำเร็จได้ดีและรวดเร็วยิ่งขึ้น

จากหลักการและเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการพัฒนาทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้อัตโนมัติตามแนวคิดของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยนำเนื้อหาของกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (สาระนาฏศิลป์) หน่วยที่ 2 การแสดงนาฏศิลป์และการละคร มาออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้อัตโนมัติตามแนวคิดของเดวีส์ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้เป็นลำดับขั้นตอน ทำให้สามารถพัฒนาทักษะปฏิบัติท่าท่าและยังเป็นการจัดกิจกรรมที่ผู้เรียนสามารถพัฒนาความคิดอย่างสร้างสรรค์ และสามารถประดิษฐ์ผลงานทางด้านศิลปะการแสดงได้ ส่งผลให้ผู้เรียนมีความสามารถในการปฏิบัติท่าท่ามาตรฐานได้ อีกทั้งเป็นการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ให้สูงขึ้นเป็นไปตาม

เกณฑ์ ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะรักในความเป็นไทยและมีความภาคภูมิใจในศิลปวัฒนธรรมของไทยมากขึ้น

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.2.1 เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ ตามแนวคิดของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ ตามแนวคิดของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80

1.2.3 เพื่อศึกษาทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ ตามแนวคิดของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

1.2.4 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ ตามแนวคิดของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

1.3 สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสารคามพิทยาคม ที่เรียนทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ตามแนวคิดของเดวีส์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80

1.4 ขอบเขตการวิจัย

1.4.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.4.1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนสารคามพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยม ศึกษา เขต 26 มี 17 ห้องเรียน จำนวน 846 คน ซึ่งมีความรู้ความสามารถที่ใกล้เคียงกัน

1.4.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/11 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนสารคามพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 26 จำนวน 50 คน คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้เทคนิคการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

1.4.2 ตัวแปร

1.4.2.1 ตัวแปรต้น คือ กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์

1.4.2.2 ตัวแปรตาม คือ

- 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 2) ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์
- 3) ความพึงพอใจของนักเรียน

1.4.3 เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเนื้อหาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระนาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 หน่วยการเรียนรู้ ที่ 2 เรื่อง การแสดงนาฏศิลป์และการละคร จำนวน 12 ชั่วโมง มีเนื้อหาดังนี้ มีรายละเอียด ดังนี้

1.4.3.1 นาฏยศัพท์เบื้องต้น 2 ชั่วโมง

1.4.3.2 เพลงคืนเดือนหงาย ใช้ทำรำสอดสร้อยมาลาแปลง 2 ชั่วโมง

1.4.3.3 เพลงหญิงไทยใจงาม ใช้ทำรำพรหมสีหน้าและbungพ็อนทาง 2 ชั่วโมง

1.4.3.4 เพลงดอกไม้ของชาติ ใช้ทำรำยั่ว 2 ชั่วโมง

1.4.3.5 เพลงดวงจันทร์ขวัญฟ้า ใช้ทำรำข้างประธานงาและจันทร์ทรงกลด 2 ชั่วโมง

1.4.3.6 เพลงชาวไทย ทำรำ ชักแป้งผัดหน้า 2 ชั่วโมง

1.4.4 สถานที่

โรงเรียนสารคามพิทยาคม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 26 อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม

1.4.5 ระยะเวลา

การวิจัยในครั้งนี้เริ่มดำเนินการในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ใช้เวลาในการวิจัย 12 ชั่วโมง ทั้งนี้ไม่รวมเวลาในการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

“ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์” หมายถึง ความสามารถในการแสดงออกด้านนาฏศิลป์ โดยนำความรู้พื้นฐานทางนาฏยศัพท์มาใช้ปฏิบัติทำรำประกอบเพลงได้อย่างถูกต้อง มีลีลาที่อ่อนช้อยสวยงาม มีความพร้อมเพรียง คล่องแคล่ว มีความมั่นใจและกล้าแสดงออก เรื่อง รำวงมาตรฐาน 5 เพลง วัดได้จากแบบประเมินทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์

“กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์” หมายถึง ขั้นตอนของการจัดกระบวนการเรียนรู้ทางด้านทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ เพื่อฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและรวดเร็วขึ้น ซึ่งกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบมีทั้งหมด 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ คือ ให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ในภาพรวม โดยสาธิตให้ผู้เรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ 2) ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย คือ ผู้สอนแบ่งทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อย ๆ และสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปทีละส่วนอย่างช้า ๆ 3) ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย คือ ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิตหรือการแสดงแบบอย่างให้ดู 4) ขั้นให้เทคนิควิธีการ คือ ผู้สอนแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนนั้นทำงานได้ดีขึ้น และ 5) ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ คือ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้วจึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ

“การหาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (E₁/E₂)” หมายถึง การหาประสิทธิภาพการ จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

“80 ตัวแรก (E₁)” หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการที่เกิดจากการนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้กับนักเรียน แล้วทำการวัดผลระหว่างเรียน โดยใช้คะแนนจากแบบประเมินทักษะปฏิบัติทำรำและแบบทดสอบย่อย (ทฤษฎี 30% : ปฏิบัติ 70%)

“80 ตัวหลัง (E₂)” หมายถึง ประสิทธิภาพของผลโดยรวม เกิดจากการนำคะแนนของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ มาหาค่าเฉลี่ยแล้วเทียบเป็นร้อยละกับคะแนนเต็ม ซึ่งต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80

“ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน” หมายถึง ความสามารถทั้งหมดที่สามารถวัดออกมาเป็นคะแนน หลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ ซึ่งวัดได้โดยการใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

“ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์” หมายถึง ความสามารถในการแสดงออกด้านนาฏศิลป์ โดยนำความรู้พื้นฐานทางนาฏยศาสตร์มาใช้ปฏิบัติทำรำประกอบเพลงได้อย่างถูกต้อง มีลีลาที่อ่อนช้อยสวยงาม มีความพร้อมเพรียง คล่องแคล่ว มีความมั่นใจและกล้าแสดงออก เรื่อง รำวงมาตรฐาน 5 เพลง วัดได้จากแบบประเมินทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์

“ความพึงพอใจ” หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดที่ดีของผู้เรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เรื่อง รำวงมาตรฐาน ในด้านเนื้อหาที่สอดคล้องกับการวิจัย โดยใช้เครื่องมือแบบสอบถามประมาณค่า 5 ระดับ ดังนี้ พอใจมากที่สุด, มาก, ปานกลาง, น้อย และน้อยที่สุด

1.6 ประโยชน์ที่ได้รับ

1.6.1 นักเรียนสามารถปฏิบัติและแสดงร่างมาตรฐานได้

1.6.2 ครูสามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ได้อย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุตามการเรียนรู้

1.6.3 ครูได้แนวทางในการพัฒนาสื่อการเรียนรู้และได้สื่อการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพหลากหลายเพิ่มมากขึ้น เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนให้สูงขึ้น

1.6.4 ผลจากการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อนักเรียน ให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ มีเจตคติที่ดีและมีทักษะในการปฏิบัติกิจกรรมนาฏศิลป์ ได้ดียิ่งขึ้น